

Zjevení Páně

L2,41-52

5.1.2025

Pozdrav:

Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem!
Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase.

Píseň: 502

Čtení: Ž2

Píseň: 503, 504

Kázání: L2,41-52

Jak bychom se rádi dozvěděli více z dětství Ježíšova! Jaký vlastně Ježíš byl jako dítě? Prokřičel jako miminko celé noci a nespál? Dělal svým rodičům starosti, protože byl již od narození jiný?

Nezlobil, byl plný uvážlivosti, neběhal s ostatními dětmi? Byl ponořen do čtení Tóry, kterou se intenzívně zabýval? Co dělal, když upadl a rozbil si koleno? Nebo taková situace vůbec nenastala?

Jsou apokryfní evangelia, která Ježíše vykreslují jako zázračné dítě, které tvoří z hlíny ptáčky. Ta se však do kánonu Bible nedostala.

Jaký vlastně byl Ježíš jako dítě, mládenec, pubescent? Takové myšlenky si raději nepřipouštíme, protože by nám z Ježíše učinily normálního člověka. Zázračné příběhy o malém Ježíškovi též raději nečteme, protože nám to připadá moc přitažené za vlasy, moc bájně až pohádkové.

Tak jako Marek a Jan raději si nepřipouštíme tyto myšlenky a rozebíráme život dospělého Ježíše z Nazaretu a recitujeme cosi o božství a člověčenství Ježíše Krista. Výjimku tvoří příběhy narození v podání Matouše a evangelisty Lukáše; ty patří k sentimentu Vánoc.

Lukáš se vydal cestou vyprávění o Ježíšově dětství v nejdůležitějších etapách života: Obřízka a uvedení chlapce mezi starší muže synagogy či chrámu.

Zvláštní je, že tyto příběhy svědek víry nevypráví z pohledu rodičů. Jako by Lukáš vyprávěl příběh, kde Augustus, Josef, Marie, pastýři, Simeon a Anna jsou do děje nějakým

způsobem zapojení. Siločáry těchto postav se nepochopitelností Božího jednání spojují a zase rozpojují.

Ježíš jako by byl pasivně někam nošen či přinesen. Jako by jediný, kdo se nad Ježíšem zajímá do hloubky, je jeho matka, která to *všechno v mysli zachovávala* nebo to *vše uchovávala ve svém srdci*.

Tak jako každý rok chodí rodiče Ježíšovi o svátcích do chrámu, tak i my jsme si našli o svátcích cestu do kostela. Možná, že jedna cesta o svátcích stačí. Možná, že zbožnost rodičů Ježíše a samotného Ježíše se projevovала jinak, než bychom si to představovali. Je velmi pravděpodobná jedna věc. Rodiče Ježíše z Nazaretu dodržovali vše, co bylo pro zbožného Žida Zákonem. To Zákonem zní dost nepřátelsky. Raději bychom měli říkat Tórou. Tedy směrovkami ke svobodě, tedy něco, co se plní s radostí, nikoli s povinností.

Nevíme, jestli rádi či neradi jdou ti, kteří kráčí na velikonoční svátky do chrámu. Někdy ani my sami nevíme, zda do kostela chodíme rádi či neradi. Nevíme, zda cestou do kostela se těšíme nebo prostě jdeme ze zvyku.

Celá pouť putujících na svátky do Jeruzaléma a zpět by byla možná všední a obyčejná, kdyby se Ježíš neztratil. I naše cesta do kostela a zpět by možná byla obyčejná a všední, kdybychom nakonec nehledali Ježíše.

Rodiče Ježíše se vydávají na cestu, která jistě byla nebezpečná. Když šli s celou skupinou svých příbuzných a blízkých, byli v partě, která se navzájem ochraňovala. Nyní jdou sami a jsou snadnou kořistí zlodějů jako milosrdný Samaritán. Tři dny v ohrožení, tři dny strachu a obav, tři dny beznaděje nad ztrátou Ježíše. I nám se to někdy stane, když počítáme dny od ukřižování do nedělního rána.

Konečně Ježíš je nalezen. Je nalezen tam, kde bychom jej asi měli hledat. Je totiž *tam, kde jde o věc jeho Otce*. A opět, jak to bývá, Ježíš tuto věc odvozuje od studia Tóry. Prostě k věci Ježíšova Otce se nedostaneme jen tak. Jen tak ji neporozumíme, jen tak bez ničeho nás to možná netrefí jako mudrce od Východu. Dojdeme však jinam, ztratíme se a hvězda na východě nám přestane svítit. Teprve, když mudrci od Východu uslyšeli texty z Tóry, hvězda, která je doprovázela celou pouť, se rozzářila a dovedla je do Betléma.

Ještě se zastavme u té *věci mého Otce*. Jak rádi bychom znali přesnou definici, která by nám vše jasně řekla! My bychom se ji naučili a měli bychom jasno! Ono to však takhle nefunguje.

A tak Marie vše, co slyšela od anděla, pastýřů, vše, co slyšela v chrámu *uchovala ve svém srdci*. Tedy tam, kam zasahuje moc Nejvyššího. Tedy tam, kde se nám opět rozzáří světlo Ježíše z Nazaretu zvaného Kristus.

Pane, když tě hledáme, často zapomínáme, kde bychom Tě měli hledat. Pane, často naše srdce, do kterého jsme složili tvoje slova, nás nepopohánějí k činům. Pane, dej, abychom tě hledali, i když se nám ztrácíš.

Amen.

Píseň: 313

Večeře Páně